

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับมาตรการทางภาษีในการจัดเก็บภาษีป้าย

ตามพระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. 2510¹

ณัฐกานต์ ธรรมรัตน์²

พระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. 2510 จึงถือได้ว่าเป็นมาตรการทางกฎหมายที่มีความสำคัญในการจัดหารายได้ของท้องถิ่น เพื่อให้ได้มาซึ่งงบประมาณอันจะนำมาใช้ในการบริหารและการจัดการบริการสาธารณะให้แก่ประชาชนในท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพ และทั่วถึง แต่เป็นที่ทราบกันดีว่าการจัดเก็บภาษีท้องถิ่นทั้ง 2 ประเภท คือ ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง และภาษีป้ายนั้นยังไม่สามารถจัดเก็บได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้ท้องถิ่นขาดความพร้อมในด้านของงบประมาณที่จะนำมาใช้ในการจัดการดูแลประชาชนในท้องถิ่นของตนได้อย่างเต็มที่

จากสภาพสังคมที่มีการพัฒนามากยิ่งขึ้นในปัจจุบันมีสถานประกอบการค้าหรือประกอบกิจการอื่นเพื่อหารายได้หรือโฆษณาการค้า หรือโฆษณากิจการอื่นเพื่อหารายได้เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก เนื่องจากความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทยในด้านต่าง ๆ ทำให้ธุรกิจต้องมีการปรับตัวและแข่งขันกันสูงมากยิ่งขึ้น ดังนั้นสถานประกอบการดังกล่าวก็ย่อมต้องมีการจัดหากลยุทธ์ในการตลาดที่สร้างสรรค์และโดดเด่นแตกต่างกันไป เพื่อดึงดูดผู้บริโภคหรือผู้ที่สนใจ เช่น มีการติดตั้งหรือแสดงป้ายไว้นอกสถานที่ต่าง ๆ อันเป็นการใช้ประกอบการค้า หรือประกอบกิจการอื่นทั้งเพื่อหารายได้ หรือโฆษณาการค้า หรือกิจการอื่น อาจเป็นการหารายได้ ซึ่งมักจะพบเห็นได้มากโดยเฉพาะย่านชุมชนหรือตามเมืองใหญ่ มีการจัดหาวิธีการโฆษณาที่เข้าถึงผู้บริโภคเป็นอย่างดี มีความทันสมัย มีความโดดเด่น กระชับ เข้าใจง่าย เช่น ป้ายบิวบอร์ดขนาดใหญ่ ป้ายตามรถยนต์ส่วนบุคคล หรือ รถสาธารณะ นอกจากนี้ยังมีป้ายหน้าร้าน เช่น ป้ายไฟ หรือ ตัวอักษรชนิดต่าง ๆ และป้ายที่ใช้เทคโนโลยีอันทันสมัย เช่น ป้ายดิจิทัล เป็นต้น ซึ่งการติดตั้งหรือแสดงป้ายดังกล่าวที่มีจำนวนเยอะมากขึ้นกว่าสมัยก่อนแล้วนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงสมควรที่จะสามารถจัดเก็บภาษีป้ายได้เพิ่มมากขึ้น แต่ที่ผ่านมายังไม่สามารถจัดเก็บภาษีป้ายได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ซึ่งอาจส่งผลให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้ไม่เพียงพอที่จะนำไปจัดสรรเพื่อพัฒนาท้องถิ่นของตนได้อย่างเต็มที่ การจัดเก็บภาษีป้ายที่ไม่มีประสิทธิภาพดังกล่าวผู้เขียนเห็นว่า ส่วนหนึ่งมาจากพระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. 2510 บัญชีอัตราภาษีป้ายท้ายพระราชบัญญัติภาษีป้าย (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2534 และกฎกระทรวงฉบับที่ 5

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับมาตรการทางภาษีในการจัดเก็บภาษีป้ายตามพระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. 2510 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปวีศร เลิศธรรมเทวี และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร. สมชัย ศิริสมบูรณ์เวช และรองศาสตราจารย์ ดร.รติชัย รตทอง

²นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

(พ.ศ. 2535) ออกตามความในพระราชบัญญัติภาษีสืบ พ.ศ. 2510 ซึ่งบังคับใช้มาเป็นเวลานาน จึงทำให้ไม่ทันต่อเทคโนโลยีที่ใช้ในการทำป้ายโฆษณาในปัจจุบัน ซึ่งมีการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยี และวิธีการที่ทันสมัย เนื่องจากเป็นยุคสมัยที่สังคมมีการเปลี่ยนแปลงและปรับตัวอย่างรวดเร็ว ซึ่งแม้ในปี พ.ศ. 2534 นั้นจะได้มีการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติภาษีสืบ พ.ศ. 2510 โดยพระราชบัญญัติภาษีสืบ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2534 แล้วก็ตาม แต่หากนับเวลาจนถึงปัจจุบันจึงเป็นเวลานานรวมแล้วเป็นเวลาเกือบ 30 ปีและยังก็ไม่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายดังกล่าวอีก แม้ว่าในพระราชบัญญัติภาษีสืบ พ.ศ. 2510 นั้นจะมีการให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยในการออกกฎกระทรวงเพื่อความคล่องตัวและรวดเร็วในการบังคับใช้กฎหมายให้ทันตามยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงแล้วก็ตาม ประกอบกับในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาได้มีประชาชนผู้เสียภาษีสืบขอให้มีการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายให้มีความชัดเจน เข้าใจง่ายมากยิ่งขึ้น เนื่องจากเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมในการจัดเก็บป้ายจากการใช้ดุลยพินิจและการตีความจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ ดังนั้น จึงมีปัญหาคือเป็นข้อบกพร่องของกฎหมายดังนี้

ปัญหาประการแรกคือปัญหาในการจัดเก็บภาษีสืบตามบัญชีอัตราภาษีสืบท้ายพระราชบัญญัติภาษีสืบ ซึ่งเมื่อพิจารณาตามบัญชีอัตราภาษีสืบท้ายพระราชบัญญัติภาษีสืบ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2534 และกฎกระทรวงฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2535) ออกตามความในพระราชบัญญัติภาษีสืบ พ.ศ. 2510 มีข้อบกพร่อง ทำให้เกิดช่องว่างของกฎหมาย และไม่ครอบคลุมลักษณะของป้ายในปัจจุบัน ประกอบกับผู้ประกอบการค้าได้มีการติดตั้งหรือแสดงป้ายด้วยวิธีการที่มีเจตนาเลี่ยงภาษี ซึ่งทำให้เกิดปัญหาในการพิจารณาประเภทของป้าย ในกรณีปัญหาที่พบเห็นมาก คือการจัดเก็บภาษีสืบตามบัญชีอัตราภาษีสืบท้ายพระราชบัญญัติภาษีสืบ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2534 และกฎกระทรวงฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2535) ระบุเงื่อนไขในการจัดเก็บภาษีสืบประเภทที่ 2 เอาไว้ว่าต้องเป็นป้ายที่มีอักษรไทยปนกับอักษรต่างประเทศ หรือปนกับภาพ หรือเครื่องหมายให้เสียภาษีสืบในอัตรา 20 บาท ต่อ ห้าร้อยตารางเซนติเมตร ซึ่งมีเงื่อนไขของป้ายลักษณะที่ใกล้เคียงกับเงื่อนไขของป้ายประเภทที่ 3(ข) ซึ่งกำหนดว่า ป้ายที่มีอักษรไทยบางส่วนหรือทั้งหมดอยู่ได้หรือต่ำกว่าอักษรต่างประเทศ จะต้องเสียภาษีสืบในอัตรา 40 บาท ต่อห้าร้อยตารางเซนติเมตร ซึ่งทั้ง 2 ประเภทดังกล่าวแตกต่างกันเพียงที่หลักเกณฑ์ของการจัดวางตำแหน่งของตัวอักษรไทย อันเป็นข้อบกพร่องที่สำคัญ ทำให้เกิดช่องว่างของกฎหมาย และเกิดการเลี่ยงภาษีได้ง่าย เนื่องจากโดยส่วนมากเจ้าของป้ายจะจัดทำป้ายโดยใช้อักษรต่างประเทศที่มีขนาดใหญ่เต็มพื้นที่ป้าย แล้วจึงใช้อักษรไทยขนาดเล็กกว่ามากเมื่อเทียบขนาดของอักษรต่างประเทศ หรือมีการใช้ตัวอักษรภาษาไทยที่มีลักษณะใกล้เคียงกับสีพื้นหลังจนเป็นเหตุให้ผู้ที่มีมองป้ายนั้นอาจมองไม่เห็นอักษรภาษาไทยที่แสดงไว้เหนืออักษรต่างประเทศ ทั้งนี้ก็เพื่อให้ได้เสียภาษีสืบในประเภทที่ 2 เพราะกฎหมายมิได้กำหนดไว้ชัดเจนว่าอักษรไทยที่อยู่เหนืออักษรต่างประเทศนั้นจะต้องมีจำนวนตัวอักษรอย่างน้อยกว่าเพียงใด หรือจะต้องสามารถมองเห็นได้โดยชัดเจนหรือไม่ จึงส่งผลให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสูญเสียรายได้ที่พึงจะได้จากการหลีกเลี่ยงกฎหมายดังกล่าว

ปัญหาประการต่อมาคือปัญหาเกี่ยวกับการตีความตัวเลขที่อยู่ในป้ายที่ต้องเสียภาษี โดยปัญหาในกรณีนี้ เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริงจากการเรียกเก็บภาษีป้ายโดยการตีความกฎหมายและการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เนื่องจากปัจจุบัน ป้ายที่ใช้ประกอบการค้าหรือประกอบกิจการอื่นเพื่อหารายได้ หรือโฆษณาการค้าหรือกิจการอื่นเพื่อหารายได้บางป้าย เจ้าของป้ายได้จัดทำป้ายในลักษณะที่มีอักษรไทยประกอบกับตัวเลขแสดงไว้ในป้ายเพียงเท่านั้น ตัวเลขที่แสดงในป้ายอาจเป็นตัวเลขที่เป็นหมายเลขโทรศัพท์ของสถานที่ประกอบการค้า หรือประกอบกิจการอื่นเพื่อหารายได้หรือโฆษณาการค้าหรือกิจการอื่นเพื่อหารายได้ หรืออาจเป็นการแสดงราคาเพื่อชักจูงให้มีการตัดสินใจซื้อสินค้า ซึ่งตัวเลขที่ปรากฏอยู่ในป้ายเหล่านี้สมควรกำหนดให้เป็นเงื่อนไขในการพิจารณาประเภทของป้ายเหมือนกับเครื่องหมาย หรือรูปภาพ ตามบัญชีอัตราภาษีป้ายท้ายพระราชบัญญัติภาษีป้าย (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2534 และกฎกระทรวงฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2535) เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมระหว่างผู้เสียภาษีป้ายที่มีอักษรไทยล้วน กับป้ายอักษรไทยปนกับตัวเลขหรือไม่โดยหากกำหนดให้ตัวเลขนั้นเป็นข้อยกเว้นที่จะยกประโยชน์ให้ผู้เสียภาษีโดยไม่นำมาเป็นเงื่อนไขหนึ่งอันจะทำให้เจ้าของป้ายต้องเสียภาษีเพิ่มมากขึ้นจะทำให้เจ้าของป้ายที่ระบุข้อความเป็นอักษรไทยล้วนเสียเปรียบกว่าหรือไม่

โดยการใช้ตัวเลขที่เป็นหมายเลขโทรศัพท์ติดต่อทำธุรกรรมซื้อขายสินค้าหรือ ตกลงทำนิติกรรมต่าง ๆ นั้นย่อมมีประสิทธิผลที่ไม่ต่างจากการใช้รูปภาพหรือเครื่องหมายประกอบตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ตามบัญชีอัตราภาษีป้ายท้ายพระราชบัญญัติภาษีป้าย (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2534 และกฎกระทรวงฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2535) โดยเอื้อประโยชน์แก่ลูกค้าหรือผู้ที่สนใจที่สามารถมีการติดต่อสื่อสารกับเจ้าของป้ายได้ง่ายมากยิ่งขึ้นที่ไม่จำเป็นต้องเดินทางไปยังร้านค้าหรือสำนักงานของผู้ประกอบการค้าเพื่อติดต่อสอบถาม ทำให้เกิดความสะดวกรวดเร็วในการซื้อสินค้าและการให้บริการต่าง ๆ แก่ลูกค้า หรือการแสดงราคาเพื่อประกอบการตัดสินใจของลูกค้าย่อมทำให้มีการชักจูงให้ลูกค้ามีการตัดสินใจได้ง่ายขึ้นซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับป้ายอักษรภาษาไทยล้วนแล้วการที่ป้ายโฆษณามีการแสดงราคาเป็นตัวเลขย่อมสามารถสื่อสารและมีประโยชน์ต่อเจ้าของป้ายมากกว่า

ปัญหาประการสุดท้ายคือปัญหาการยกเว้นภาษีป้ายสำหรับป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่รถยนต์ส่วนบุคคล และป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่ล้อเลื่อนตามกฎหมายว่าด้วยล้อเลื่อน ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2535) ออกตามความในพระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. 2510 ซึ่งกรณีป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่รถยนต์ส่วนบุคคล ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2535) ออกตามความในพระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. 2510 ที่วางหลักไว้ว่า เจ้าของป้ายไม่ต้องเสียภาษีป้ายสำหรับป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่รถยนต์ส่วนบุคคลนั้น อาจเป็นการยกเว้นการเก็บภาษีที่ไม่เป็นธรรมกับผู้ที่ต้องเสียภาษีจากป้ายที่ติดตั้งไว้ในบริเวณอื่นซึ่งเคลื่อนที่ไม่ได้ อย่างอิสระเหมือนกับรถยนต์ส่วนบุคคล ซึ่งโอกาสที่ผู้คนที่พบเห็นป้ายนั้นย่อมมีน้อยกว่าป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่รถยนต์ส่วนบุคคลมากแต่เจ้าของป้ายที่ติดตั้งป้ายไว้กับที่กลับจะต้องเสียภาษีป้ายนั่นเอง

หากพิจารณาในปัจจุบันการประกอบธุรกิจประเภทต่างๆ ต่างก็มีการแข่งขันกันสูง รวมไปถึงการให้ความสำคัญในด้านของการตลาดและการประชาสัมพันธ์ที่หลากหลายรูปแบบมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้มีการประชาสัมพันธ์ไปอย่างกว้างขวาง และมีจำนวนผู้ที่ทราบสื่อโฆษณาได้เป็นจำนวนมากอันจะเกิดประโยชน์ต่อกิจการของตนได้มากกว่าการโฆษณาด้วยการติดตั้งหรือแสดงป้ายไว้นานยานพาหนะซึ่งเป็นวิธีที่เจ้าของธุรกิจนิยมเป็นอย่างยิ่งซึ่งมีทั้งการติดตั้งหรือแสดงป้ายโฆษณาไว้นบนรถยนต์ส่วนบุคคล รถประจำทาง หรือรถรับจ้าง เป็นต้น จากการปรับเปลี่ยนวิธีการโฆษณาประชาสัมพันธ์นี้ ทำให้บทบัญญัติกฎหมายที่ประกาศใช้มาเป็นเวลานานมีความล้าสมัย ทำให้ไม่ทันกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ส่งผลให้เกิดความไม่เป็นธรรมต่อผู้เสียหาย ซึ่งหากพิจารณาจากป้ายโฆษณาที่มีขนาดพื้นที่เกินห้าร้อยตารางเซนติเมตร เช่นเดียวกัน หากที่ติดไว้ที่รถยนต์ส่วนบุคคลหากป้ายนั้นมิจะได้รับการยกเว้นภาษี แต่ในขณะที่การติดป้ายโฆษณาที่รถยนต์สาธารณะ หรือรถชนิดอื่นนั้นจะไม่ได้รับการยกเว้นภาษี ซึ่งถือว่าเป็นปัญหาในประเด็นเรื่องความเป็นธรรมในการเรียกเก็บภาษีที่ควรได้รับการแก้ไขปรับปรุงให้เกิดความเป็นธรรมกับผู้เสียหายมากขึ้น โดยพิจารณาจากหลักของหลักการบริหารจัดการเก็บภาษีที่ดี เพื่อให้ประชาชนนั้นไม่มีข้อกังขาหรือข้อสงสัย ทั้งยังไม่รับความเป็นธรรมในการจ่ายภาษีป้ายเพื่อบำรุงท้องถื่นของตนเอง

อีกทั้งการยกเว้นภาษีป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่ล้อเลื่อน ตามกฎหมายว่าด้วยล้อเลื่อน ซึ่งพระราชบัญญัติล้อเลื่อน พ.ศ. 2478 ให้ความหมายของล้อเลื่อนไว้ว่า “ล้อเลื่อน” หมายความว่ายานพาหนะ เช่น รถ เกวียนอันประกอบด้วยเพลาล้อ ซึ่งเคลื่อนไปได้ด้วยกำลังคนหรือสัตว์ แต่ปัจจุบันยานพาหนะประเภทเกวียนไม่เป็นที่นิยมในสังคมไทยแล้วโดยคนจำนวนมากหันมาใช้ยานพาหนะประเภทรถยนต์ หรือรถจักรยานยนต์ซึ่งเคลื่อนที่หรือเดินด้วยกำลังเครื่องยนต์ กำลังไฟฟ้า หรือพลังงานอย่างอื่น ต่อมาจึงมีการยกเลิกพระราชบัญญัติล้อเลื่อนทุกฉบับ โดยพระราชบัญญัติยกเลิกกฎหมายบางฉบับที่ไม่เหมาะสมกับกาลปัจจุบัน พ.ศ. 2546 ดังนั้น ปัจจุบันจึงไม่มีล้อเลื่อนตามความหมายของกฎหมายว่าด้วยล้อเลื่อนอีกต่อไป ซึ่งอาจทำให้เกิดความสับสนแก่ประชาชนทั่วไปได้ เนื่องจากคำว่าล้อเลื่อนนั้นหากไม่ได้ดูความหมายตามที่พระราชบัญญัติล้อเลื่อน พ.ศ. 2478 กำหนดไว้ประกอบด้วยแล้ว สามารถตีความคำว่าล้อเลื่อนได้หลากหลาย และเมื่อยังปรากฏคำว่าล้อเลื่อนในกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2535) นั้นโดยที่ในความเป็นจริงพระราชบัญญัติล้อเลื่อน พ.ศ. 2478 ถูกยกเลิกไปแล้ว จึงอาจทำให้เกิดความสับสนแก่ประชาชนที่เข้าใจผิดในคำว่าป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่ล้อเลื่อนได้

เมื่อทราบถึงสภาพของพระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. 2510 แล้ว ผู้เขียนเห็นว่า สมควรที่จะมีการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายที่ยังมีข้อบกพร่อง เพื่อไม่ให้เกิดช่องว่างทางกฎหมาย และการเลี่ยงภาษีครอบคลุมลักษณะของป้ายในปัจจุบัน รวมถึงการจัดเก็บภาษีสอดคล้องกับหลักการจัดเก็บภาษีที่ดีที่ จะต้องมีความเสมอภาคหรือมีความยุติธรรม ทั้งนี้ ตามบัญชีอัตราภาษีป้ายท้ายพระราชบัญญัติภาษีป้าย (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2534 และกฎกระทรวงฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2535) ออกตามความในพระราชบัญญัติภาษีป้าย

พ.ศ. 2510 จึงขอเสนอแนะแนวทางเพื่อเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาแก้ไขปรับปรุงกฎหมายให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น ดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับข้อกำหนดของป้ายที่มีอักษรไทยปนกับอักษรต่างประเทศนั้น ผู้ศึกษาเห็นควรให้มีการแก้ไขบัญชีอัตราภาษีป้ายท้ายพระราชบัญญัติภาษีป้าย (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2534 และกฎกระทรวงฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2535) ออกตามความในพระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. 2510 จากปัญหาของป้ายประเภทที่ 2 คือป้ายที่มีอักษรไทยปนกับอักษรต่างประเทศและหรือปนกับภาพ และหรือเครื่องหมายอื่น ซึ่งมีการเลียงภาษีป้ายได้ง่าย เนื่องจากมีลักษณะใกล้เคียงกับป้ายประเภท 3(ข) คือ ป้ายที่มีอักษรไทยบางส่วนหรือทั้งหมดอยู่ใต้หรือต่ำกว่าอักษรต่างประเทศ ดังนั้น ควรมีการแยกประเภทป้ายดังกล่าวให้ชัดเจนขึ้น โดยใช้หลักการแยกประเภทของป้ายทำนองเดียวกับบัญชีอัตราภาษีป้ายเดิม ซึ่งมีการแยกป้ายเป็น 3 ประเภท กล่าวคือ ป้ายที่มีอักษรไทยล้วน ป้ายที่มีอักษรไทยปนกับอักษรต่างประเทศหรือเครื่องหมาย และป้ายที่ไม่มีอักษรไทย โดยรวมเอาป้ายประเภทที่ 2 และ ป้ายประเภทที่ 3(ข) มารวมกันกล่าวคือให้ป้ายทั้ง 2 ประเภทนี้มีอัตราภาษีที่ต้องเสียอยู่ในอัตราที่เท่ากัน

2. ปัญหาเกี่ยวกับการตีความตัวเลขที่อยู่ในป้ายที่ต้องเสียภาษี ผู้ศึกษาเห็นควรให้มีการแก้ไขบัญชีอัตราภาษีป้ายท้ายพระราชบัญญัติภาษีป้าย (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2534 และกฎกระทรวงฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2535) ออกตามความในพระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. 2510 โดยกำหนดเพิ่มคำว่า “ตัวเลข” ลงไปในเงื่อนไขของสิ่งที่ปนอยู่กับอักษรภาษาไทยด้วย เนื่องจากการสื่อภาษาผ่านตัวเลข สามารถสื่อความหมายได้มากกว่าตัวอักษรภาษาไทยล้วนเพียงอย่างเดียว ซึ่งมีลักษณะเดียวกันกับภาพ และเครื่องหมายอื่น ตามความที่ระบุอยู่ในบัญชีอัตราภาษีป้ายท้ายพระราชบัญญัติภาษีป้าย (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2534 และกฎกระทรวงฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2535) ออกตามความในพระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. 2510

3. ปัญหาการยกเว้นภาษีป้ายสำหรับป้ายตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2535) ผู้ศึกษาเห็นควรให้มีการแก้ไขบทบัญญัติในกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2535) ออกตามความในพระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. 2510 โดยกำหนดให้รถยนต์ส่วนบุคคลไปอยู่ใน (3) ที่เจ้าของป้ายต้องเสียภาษีหากติดตั้งหรือแสดงป้ายไว้ที่ยานพาหนะซึ่งมีขนาดพื้นที่ป้ายเกินห้าร้อยตารางเซนติเมตร อันเป็นการปฏิบัติเช่นเดียวกันกับป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่ป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่ยานพาหนะนอกเหนือจากรถจักรยานยนต์ รถบดถนน หรือรถแทรกเตอร์ กล่าวคือนำรถยนต์ส่วนบุคคลมาจัดไว้ร่วมกับ รถยนต์บรรทุก รถยนต์รับจ้าง และรถประจำทาง ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมกับผู้เสียภาษีป้ายประเภทอื่นๆ และไม่เป็นช่องทางให้เกิดการหลีกเลี่ยงภาษี และเพื่อให้เป็นไปตามหลักการจัดเก็บภาษีที่ดี และเสนอให้แก้ไข กฎกระทรวงใหม่โดยยกเลิก ความใน (2) ป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่ล้อเลื่อน ตามกฎหมายว่าด้วยล้อเลื่อน เนื่องจากได้มีการยกเลิกพระราชบัญญัติล้อเลื่อนทุกฉบับ ตามพระราชบัญญัติยกเลิกกฎหมายบางฉบับที่ไม่เหมาะสมกับกาลปัจจุบัน พ.ศ. 2546

ดังนั้น ปัจจุบันจึงไม่มีสื่อเลื่อนตามความหมายของกฎหมายว่าด้วยสื่อเลื่อนอีกต่อไป เพื่อป้องกันความสับสนและความไม่รู้กฎหมายของผู้เป็นเจ้าของป้ายซึ่งอาจทำให้เกิดการเข้าใจผิดขึ้นได้

จากประเด็นปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหากล่าวมาข้างต้นนั้น จะช่วยลดช่องว่างของกฎหมาย ยังต้องมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายดังกล่าวให้มีความเหมาะสมและทันต่อยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงที่จะนำมาใช้แก้ปัญหาดังกล่าวและสามารถจัดเก็บภาษีได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งการให้องค์กรส่วนท้องถิ่นที่มีหน้าที่จัดเก็บภาษีออกไปประชาสัมพันธ์ให้ความรู้แก่ประชาชนในเรื่องเกี่ยวกับภาษีป้ายก็เป็นเรื่องสำคัญเช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อลดปัญหาข้อโต้แย้งระหว่างพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้จัดเก็บภาษีและผู้มีหน้าที่ต้องเสียภาษี และยังทำให้เจ้าของป้ายได้รู้หน้าที่ของตนเอง อันจะทำให้เกิดความร่วมมือในการเสียภาษีให้แก่ท้องถิ่น ส่งผลให้ท้องถิ่นมีรายได้ในการพัฒนาท้องถิ่นมากขึ้น ทั้งนี้ก็เป็นไปเพื่อสวัสดิภาพทางสังคม ความปลอดภัย สิ่งแวดล้อมที่ดีของประชาชนเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาประเทศสืบไป

เอกสารอ้างอิง

- พลประสิทธิ์ ฤทธิรักษา. หลักกฎหมายภาษีโรงเรือนและที่ดิน ภาษีป้าย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สหมิตรออฟเซต, 2533.
- พูนศรี สงวนชีพ, นโยบายและการบริหารภาษีอากร. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2546
- ชลัญ มั่นจนางพงศ์. “ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2542.
- ทิพย์ ถนอมกิจ. “การจัดเก็บภาษีอากรของเทศบาลนครกรุงเทพ” วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2556.